

СТАЗЕ, ЛИЦА, ПРЕДЕЛИ

Јулија Вујовић (VIII)

КРОЗ НОВЕ ПРЕДЕЛЕ

Моји родитељи и ја волимо да путујемо. Кад год имамо прилику, искористимо да негде отпутујемо. Летовања су нам веома занимљива. Обилазимо разна места у Црној Гори, Хрватској, Грчкој, Немачкој...

Највише волим да се возим аутобусом. Тада седим пола пута са мамом, а пола пута са татом. Једног летњег јутра кренули смо из Београда за Хрватску, у место Пула. Тамо нас је сачекао деда Јоца, мамин ујка са својом породицом. Код њих смо остали двадесет дана на мору. Пула је велики град. Занимљив је јер има арену где су се одржавале гладијаторске борбе у давној прошлости. Данас служи као позорница за филмски фестивал. У подруму се налази музеј. Ту су биле смештене дивље животиње и гладијатори. Близу арене налази се бродоградилште. Недалеко одатле бродопренози туристе до острва Бриони. Много тога се може видети и чути о Пули. Посетили смо тада град Хум, који је најмањи град на свету, а затим и Ријеку, Ровињ, Пореч и друга места.

То је било једно лепо путовање. Наставићу и даље да путујем. Волео бих да обиђем многа места на којима још нисам био.

Михаило Миловановић (IV)

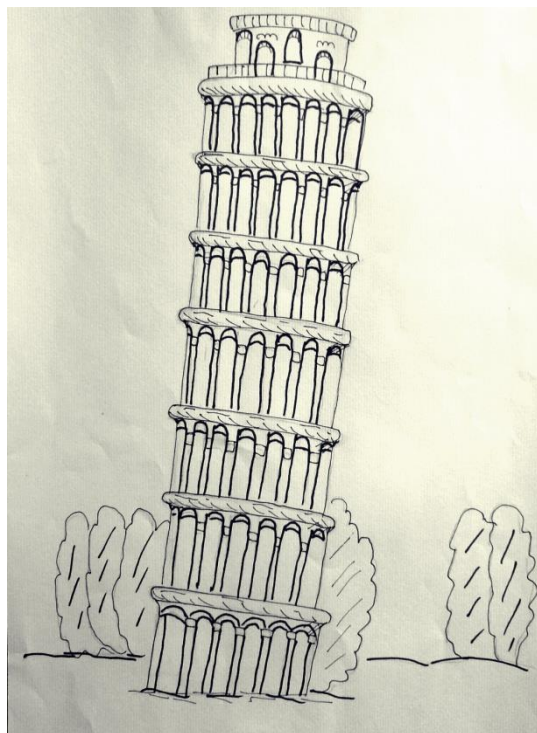
НА ПУТОВАЊУ

Средином јула моји родитељи су одлучили да идемо на одмор.

То је било непланирано путовање и велико изненађење за мене. Кренули смо око три сата ујутру. Са задњег седишта посматрала сам звездано небо. Убрзо после тога је изашло сунце. То је био диван приказ, јер ја обично у то време спавам. Пут нас је водио на југ Србије. Кроз прозор сам посматрала клисуре, планине и реке које су ужурбано текле. Долазак на границу ми је увек занимљив, зато што ми родитељи увек дозволе да предам пасоше. Мислим да ми је фотографија у пасошу лепа. Пут кроз Македонију хипнотише, јер све изгледа исто. Постајала сам све уморнија и капци су ми били тешки. Али када сам видела сјајно плаветнило мора и одсјај сунца које се у њему купа, одмах сам добила нову снагу. Маму и тату сам одмах одвукла на плажу.

Не знам да ли је због времена, сунца или морског ветра у коси, али ово путовање ће ми увек остати у сећању.

Нада Ломић (V)

Вељко Николић (V)

КРОЗ ГРЧКУ

Постоји један догађај у мом животу који ћу заувек памтити. Десило се то средином лета ове године.

Путовао сам по прелепој Грчкој. Кренули смо до малог места Неа Каликратија, где нам је био апартман. Путовали смо до манастира Хиландара на Светој Гори. Хиландар је највећа православна светиња коју је саградио Стефан Немања, а Света Гора је државна заједница монаха. Прва станица био нам је град Уранополи, до којег смо се неколико пута изгубили. Кад смо стигли, били смо разочарани, зато што нисмо успели да узмемо карте. Али након пет сати чекања, напокон, стигао је неки други брод. Кад смо се укрцали, атмосфера је била занимљива и забава још већа. Док смо били унутра, упознали смо много Румуна, Грка и Руса који су такође ишли у Хиландар. Затим је по нас дошао један од монаха са Свете Горе, који нас је повезао са својим ципом до Хиландара. Пролазили смо поред птица које су водиле ка мору, одакле су се видели делфини.

Овај догађај дуго ћу памтити, поготово зато што сам видео делфине.

Алекса Јокић (V)

ЈЕДАН НЕЗАБОРАВАН ДОГАЂАЈ

Увек се радујем путовањима, посебно ако идем код бабе и деде на село. Обично путујем аутобусом, а таква путовања знају да буду занимљива. Последњи пут када сам путовао, десио се догађај који ћу увек памтити.

Целим путем сам размишљао како ћу да будем срећан када видим бабу и деду и да се играм са својим сестрама. Тако ми је време пролетело до Новог Пазара. Стигли смо на аутобуску станицу и нисам обраћао пажњу на то да ли ће неко ући или изаћи из аутобуса. Приметио сам да смо се задржали и да људи гледају кроз прозор. Чуо се возач како нешто прича и мама је изашла напоље да види шта се дешава, а ја сам кренуо за њом. Испред аутобуса је стајала једна бака, која је једва могла и да стоји, са штапом на који се наслањала. Молила је возача да је повезе до оближњег села, јер је хтела да види унуче које јој је било болесно, али није имала новца за карту. Бака је стајала уплакана, а возач је дрско говорио како не може никога да вози без карте. Мама и мени је било жао баке, па јој је мама платила карту. Бака се много захваљивала и, све време док је путовала, плакала је. Пре него што је изашла из аутобуса, пришла је мени и дала ми једну од две јабуке које је носила са собом.

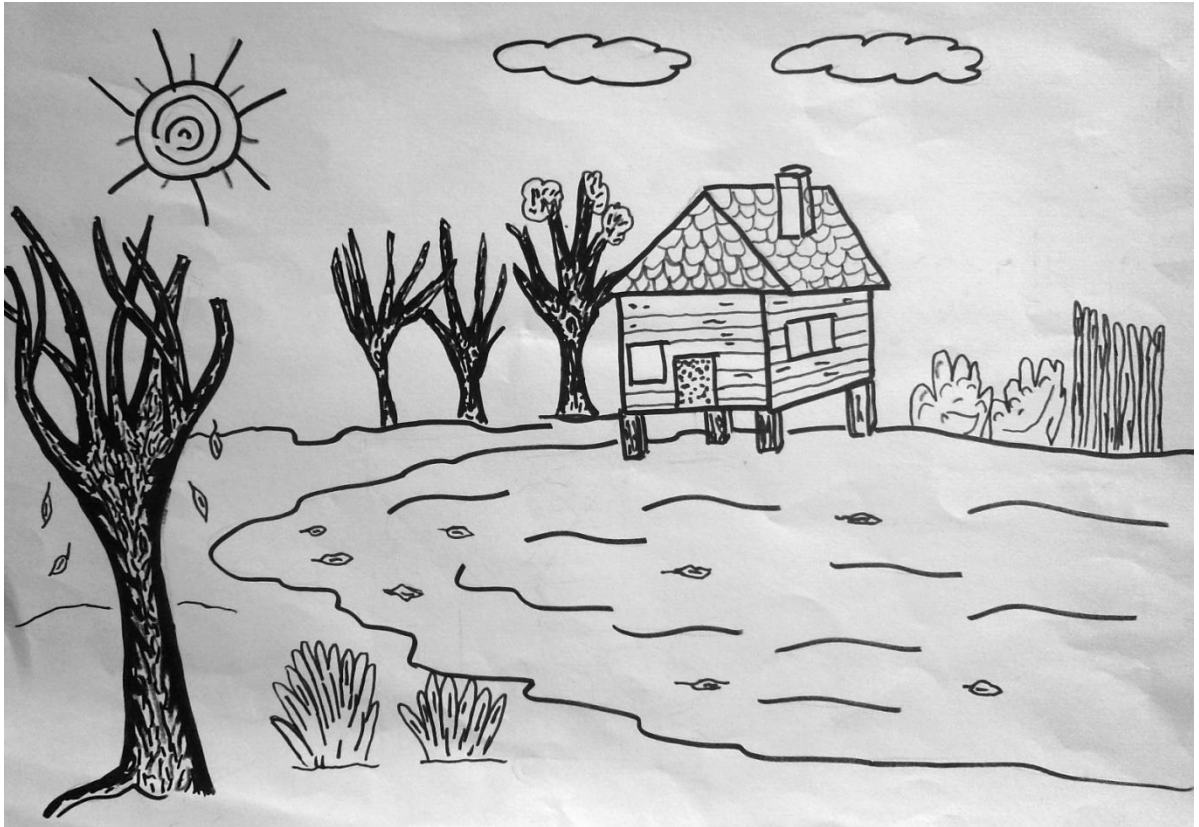
Нечије мало некеме значи много. Овај догађај ћу ме је научио да увек будем добар и да доброта нема цену.

Алекса Радосављевић (V)

Бранислав Благојевић (VI)

ОТАЏБИНА СЕ НОСИ У СРЦУ

Вељко Николић (V)

МОЈА ДОМОВИНА

Моја домовина... То је моја земља, земља мога тате, мог деде и мог прадеде. Земља мојих предака.

То су плодна житна поља која се њишу на ветру. Огромне цветне ливаде и густе шуме. Зелена велика прострaнства кукуруза и вредни радници на њима.

Пуна је далеких пашњака са овцама и крaвама које пасу. Свака река и извор и каменчићи у њима су моја земља. Птице на дрвећу су део моје земље. Процветале баште и свака шљива и јабука.

Свака кућа у било ком граду је моја земља. И међу њима једна лепа, најлепша и најтоплија је моја кућа, моја порoдица, мој дом.

Вук Станковић (III)

ОТАЏБИНА ЈЕ У МОМ СРЦУ

„Негде далеко на брдовитом Балкану”, између долина, поља, планина и гора, налази се моја домовина, моја Србија.

Она је мој дом. Нигде јутра, умивена росом, и заласци сунца, украшени сјајем ноћу, нису лепо као у њој. Волим своју земљу и њени успеси ме чине срећним, а бол и патња ми доносе тугу. Људи у мојој земљи су добронамерни, увек спремни да помогну. На све стране се чују гласови косача и жетелаца и весели повици виноградара. У мојој земљи живи моја порoдица, ту је моје огњиште, моја крсна слава свети Никола. У топлом кутку моје куће гледају ме нежне очи моје мајке, поглед подршке мог оца и весело и раздрагано лице мог брата. У дугим зимским ноћима, док ватра у шпорету пуцкета, мој дека и ја седимо, а ја чујем откуцаје његовог старог срца и осећам топлину и спокој дединих руку које ме грле. Моја домовина је и мој пас који ми весело маше репом када се вратим из школе, а и мој мачак који лењ дрема и преде поред топлог камина.

Моја земља је у мом срцу, ја је волим и волећу је увек.

Александар Брковић (VI)

ВОЛИМ СВОЈ ЗАВИЧАЈ, ВОЛИМ СВЕТ

Седим у мраку своје собе. Преда мном је само лагана светлост мог рачунара. И звезде. Свемир...

Окрећем према планети Земљи. Летим високо изнад Европе. Тражим свој дом. Одједном угледам голубицу зелених крила. То је моја домовина, Шумадија. Спуштам се ниже... Тамо на голубичином врату назире се разнобојна богата огрлица. Ето ту, баш ту је мој крај, мој завичај, мој родни град Аранђеловац.

Шумовит је то зелени крај, прошаран вијугавим цестама дуж којих се нижу шарена насеља. Леп је овај крај. Прекрасан зими, када га покрије снег. Зелен у пролеће, када пролистају шуме. Миран лети, када се сви спусте на море или дебелу хладовину потраже на Букуљи. Раздраган у јесен, када зазвони школско звоно, позивајући нас децу у школу. А има нас пуно. Сваке године пристижу нови школарци. То су моји пријатељи.

Такође, овај град чува једну велику тајну. И благослов. То је скривено у оним малим људима благе нарави и праведног живота. То је скривено у нашој традицији и нашој историји. Надомак мог завичаја налази се познато историјско место, Орашац, у коме је подигнут Први српски устанак. Па само мало ако окренемо на другу страну, наићи ћемо на прелепу пећину Рисовачу. А ту недалеко, код Тополе, можемо видети Оплепац и величанствену цркву Светог Ђорђа, задужбину Карађорђевића, која блиста у белини аранђеловачког венчачког мермера.

И тако, стрпљиво редом разгледајући, на много лепих места може наићи путник када пролази кроз мој завичај. Веома сам срећна што у њему живим и што могу да га са пуно љубави покажем својим другарима из других крајева и да радосног срца кажем - Волим свој завичај, волим овај свет!

Александра Петровић (VIII)

Милица Аћимовић (III)

АРАНЂЕЛОВАЦ – СИН БУКУЉЕ И ВЕНЧАЦА

Далеко од великих градова чије пејзаже чине сиве и суморне зграде, чију меланхолију прекине по које дрво или травњак, који убрзо бивају посечени и уништени, далеко од мора и високих планина, тамо где се спава уз шум ветрова и буди уз песму птица - ту царује један мали град, мој завичај.

Мој завичај, место из кога тужна одлазим, а са радошћу се враћам у њега, место за које би неко рекли да је исувише мало за град, а велико за село, ипак је нешто посебно.

Аранђеловац, син Букуље и Венчаца, тихо мудрује под руком Сунца и очима Месеца. Ту господари од давнина. Легенда каже да му је име наденуо кнез Милош у знак захвалности, јер му је помогао и излечио његовог до тада гадно повређеног коња. Ту где је излечен, изграђена је црква Св. Арханђела и од тада се то место зове Аранђеловац. Букуља подсећа на давно угашени вулкан - крије многе тајне. У подножју је сакрила језеро у коме се некада сваког јутра, као млада девојка, огледала и дивила својој лепоти. Сада то ретко ради, њено огледало постало је велика мутна бара по којој плутају пластичне флаше, папирне кесе и много других ствари које уопште није лепо видети. Када нам је природа већ подарила ове лепоте, зашто јој се не одужимо, тако што ћемо сачувати и неговати све њене дарове. Венчац, иако не поседује много природних лепота, исто је много значајан за мој град. Ја га још другачије зовем Бели витез Аранђеловца. Наиме, његов оклоп сачињен је од надалеко чувеног белог мермера. Мермерне скулптуре су као мале беле пахуље када први пут у години нападају и насликају се на стакло прозора, али оне се не истопе само, већ мирно седе и послушкују грају деце у парку, као најлепшу Бетовену симфонију. У парку је, осим њих, смештена и Буковичка бања, стара и мудра грађевина чија рука својим нежним додиром лечи и смирује сва обољења. Мој град, у поређењу са другима, изгледа као мала птица царих наспрам великих соколова и орлова. Али царих има далеко лепшу песму.

Године теку, доносе ново време, нове људе. У свом завичају сам упознала другаре и сваки дан проведен са њима памтићу заувек. Посебно место у мом срцу заузимаће моја школа. Та зграда, у којој сам написала прво слово, добила прву оцену, будиће увек у мени лепе успомене на чари детињства.

Где год ме бујица година, овог лудог времена, однесе и баци, у мојим мислима и срцу лебдеће јасна слика једног малог града под Букуљом, планином која као небески Олимп господари под сунцем овог рајског неба.

Анастасија Радосављевић (VII)

СРБИЈА - МОЈА ЗЕМЉА

У самом срцу Балкана лежи једна мала земља, земља коју носим у срцу. То је моја земља - то је моја Србија.

Овде живим од свог рођења, овде су се родили моји родитељи, браћа, сестре, ујаци и тетке. Ово је моја домовина и ја другу немам, а и када бих је имао, не бих је волео као Србију. Моја земља је лепа земља, где год да се окренеш, све цвета и рађа. Ова земља има равну Војводину, где расте златно класје пшенице, Шумадију у којој рађа сочно и румено воће. Ова земља има високе планине, украшене цветним ливадама и бистрим планинским рекама. Моја земља има најлепше сеоске куће, сокаке, њиве... Све ово што сам набројао, све реке, планине, ливаде, плаво небо, села - све то је моја земља, моја Србија.

У мојој земљи живе весела и несташна деца и топли и срдачни људи. У мојој земљи је све изазов, људи се веселе и певају и проналазе срећу у малим стварима. Наши преци још од давнина чувају српску традицију и преносе је нама с колена на колена. Као и ми, и наши далеки рођаци су је носили у срцу. Зато нас је ова света земља одржала у животу.

Колико смо ми нашој земљи дали, толико она нама враћа. Бог је нама и нашем народу све ово подарио, јер смо се борили и крв пролили за оно што је наше. Све ово што имамо смо поштено заслужили, јер нашу земљу носимо у срцима. Били смо храбри, а храброст се носи у срцу као и земља. Поносан сам на свој народ и на своју земљу. Докле год будемо чували традицију и преносили је нашој деци и чували нашу земљу, и наша земља ће чувати нас.

Жељко Милошевић (VIII)

МОЈ МАТЕРЊИ ЈЕЗИК

Сматрам да је сваки језик леп и посебан на свој начин, јер је говор оно што човека чини посебним бићем.

Мој језик се од других одваја по томе што се исто и чита и пише, што га чини јединственим. Не сећам се баш коју сам прву реч изговорила, али сам сигурна да ми је било потребно пуно времена, рада и труда за ту једну реч, а касније и за даље учење језика. Сусрела сам се са огромним степеницама... На сваком степенику чекало ме је изненађење, нове кутије пуне нових златних речи. Свака кутија је имала свој катанац, а ја кључ помоћу кога сам их тешко и са пуно напора откључавала. Мислила сам да ћу заувек остати на дну, пошто су ми се степенице са кутијама чиниле као да им нема краја. Времена су пролазила, а ја сам све више и више била близу врха.

Још увек учим свој језик и надам се да ћу до краја целокупног свог школовања стићи до тог врха који увек прижељкујем да досегнем. Свој језик усавршавам читањем књига, јер сматрам да то људима обогаћује речник.

Бојана Марковић (VIII)

СА ФИЛИПОМ ВИШЊИЋЕМ КРОЗ УСТАНИЧКУ СРБИЈУ

Беше то 1809. године. Тај дан је био тежак за српску војску, ал` још тежи за турску. Колико је тог дана Срба погинуло, е Турака је два пута више.

Но, ви мене питасте за Вишњића? Сећам се, вратили смо се из боја сви уморни и рањени, а поред ватре, чинило ми се, као да сам га само ја видела. Седи човек озбиљног и помало намрштеног изгледа и чврсто држи своје старе гусле и као да само чека кад ће се рањени јунаци окупити око ватре да причају своје доживљаје. Гледала сам у њега можда једно десетак минута, кад сам одлучила да му приђем. Села сам до њега, када се окренуо и започео разговор. Наизглед озбиљан и помало намрштен гуслар претворио се у доброћудну и фину особу коју би свако пожелео за разговор после напорног дана, какви су тада задесили ову нашу земљу Србију. Питао ме је како је особа као што сам ја могла да се нађе у оваквом положају у ово време. Претпостављам да је из мог гласа закључио да сам женско, па отуд такво питање. Рекла сам му да бих за своју земљу дала последњу кап крви и да је нећу напустити ма шта год да буде.

Убрзо су се окупили војници око ватре и почели своје приче. Тада је гуслар узео своје гусле и гудало у руке и настала је магија. Када је почео да свира, најежила сам се. У мени су се пробудила тако јака осећања, да је мало фалило да заплачем.

И тако, док су остали причали и опорављали се од битке која их је снашла, ја сам пажљиво гледала у слепог гуслара и покушавала да запамтим сваку реч која је излазила из његових усана и сваки тон његовог инструмента.

Било је веома касно и сви су отишли на починак, а ја сам замолила господина да ми одсвира још нешто. Иако сам знала да је уморан, упорно сам инсистирала и пристао је. Као и друге песме те вечери, и ову сам са задовољством и великом пажњом слушала. Завршио ју је и ја сам му се много захвалила и отишла на спавање.

Сутрадан су нас пробудили врло рано и нисам стигла да се опростим с њим. Након те вечери дуго нисам чула вести о слепом гуслару, али после неког времена јавили су ми да је у Срему с породицом.

Више нисам ништа чула о њему до 1834. године, када су дојавили да је умро. Тад ме је пресекло нешто, занемела сам на неколико минута и као да сам поново чула његове песме у глави.

После тога, једино што знам о њему јесте да је Карацић објавио у својој књизи неколико његових песама. Још увек ми у мислима одзвања звук његових гусала.

Анђелија Марковић (VIII)

ХИЛАНДАР - СИМБОЛ И МОТИВ У КЊИЖЕВНОСТИ

Тамо далеко, а опет близу свим оним људима који су православне вере, тамо преко Јадрана и Егеја, налази се највеће српско светилиште. На полуострву Атос у Грчкој мирно седи успавани Хиландар, једини српски манастир на Светој Гори.

Једном давно, син једног српског владара, упутио се у правцу Свете Горе, желео је да се одрекне владарског живота и свих материјалних добара које му је он обећавао и посвети се много већем и захтевнијем задатку - желео је да служи Богу и народу. Заједно са својим оцем неколико година касније гради највећи српски манастир и понос Атоса, Хиландар. Био је он вечита инспирација свима онима који су га посетили, да о њему нешто напишу и свој доживљај ставе на папир и тако од заборава сачувају ову најлепшу српску светињу. Био је, а и данас је, мотив сваког младог писца који жели да његово дело буде велико и посебно и који жели да подсети Србе на оно што поседују. Вредност не постоји у скупим стварима. Оне су само наизглед вредне, онако споља, али кад завирите у њихову унутрашњост, видећете да је празна. Путописи о Хиландару лепши су од свих других путописа. Песме о њему су најискреније и најчистије и ни једна друга песма не може се мерити са њима. Ту је настала прва болница чији је оснивач био Свети Сава. Тамо се налази и најстарија српска библиотека која је стара пуних седам дугих векова. Године су прошле од тог дана када је Хиландар заблистао први пут на небеском сунцу, а од тада па све до данас још увек је тамо и још увек сија. Он представља највеће српско благо које ни један пожар није успео однети и ни једна вода поплавити. Тамо, кроз ту густу маглу по којој је име добио, калдрмом, па даље, сви путеви туда воде - у Хиландар.

Проћи ће још готово доста година, векова, водиће се, нажалост, још много ратова и биће још доста лепог, као и ружног, али упркос свему томе, остаће једно, нешто у шта сви Срби верују и вероваће, остаће Хиландар.

Анастасија Радосављевић (VIII)

КАД СКЛОПИМ ОЧИ

Кад склопим очи на пар минута,
Видим нека чудна бића жута.

У чудесни свет ме одвуку,
Да видим неку необичну луку.

Одмах ми се створе крила,
Као да сам вила.

Одлетим у чудесни свет
И помиришем неку чудни цвет.

Одједном се зачу неки звук,
Кад пред мојим очима се створи вук.

То је била бајка! - виче мајка,
А ја се запитам - Каква је ово бајка?

Нестадоше крила и нисам више вила,
Пробудим се и схватим да сам снила.

А мама поред мене седи
И радознало ме гледи.

Тијана Петровић (VI)

КАД СЕ ПРЕПУСТИМ МАШТИ И СНОВИМА

Увече, кад легнем и зажмурим, ја се налазим у сасвим другом свету, лепшем и срећнијем.

Када зажмурим, препустим се машти и сновима. Замишљаам да живимо испод дуге, где се дугине боје смењују и дају свима мир и спокој, пуни нам срца срећом и радост се шири свуда. Нема беде и сиромаштва, нема ратова и несрећа, нема напуштене и злостављене деце. Љубав се шири као ружа пузавица која пружа своје гране. Сва деца иду у школу, а школе су шарене, ведре и грле своје ђаке, привлаче их себи.

Кад зажмурим, одмах помислим да нема сиромаштва на свету, да сви могу пристојно да живе, а најважније је да нема болести. Здравље не може да се купи, зато у свим маштањима увек прво помислим да смо здрави. Ја са тим размишљањима утонем у снове. Надам се да ће некада и осванути тај дан, без брига, туге и болести - дани мира, љубави и среће целог света.

Надам се и верујем, а бар је тако када зажмурим и кад заспим.

Никола Јовановић (VI)

МЕЊАМ СВЕТ

Путовала сам
у мислима својим.
Да променим свет,
томе настојим.

Да не буду
деца гладна
и да земља
буде радна.

Ја бих песмом
променила свет,
да мирише
и остане леп.

Мењам свет,
да нема злобе,
да буду све
намере добре.

И да нема
тужних прича
што старима
намргоде лица.

А поља
што нам даје земља,
да постану
здрава и медна.

Да нема
честица отровних,
јер лакше бисмо
живели без њих.

Мењам свет
у ведре боје,
јер те боје њему
лепше стоје.

У зелено бих
А плодове
свет обојила,
здрав живот
тако бих скрила.

Да чувамо
овај наш свет
и да љубав
отпочне лет.

Да чисту воду
увек пијемо
и да се њоме
умијемо.

Драгана Живић (V)

У ЗЕМЉИ МАШТЕ И СНОВА

Оног тренутка када ноћ смени дан, када безброј сребрних звезда опколе Месец, наступа мој омиљени део дана - ноћ! Тада облачим пиџаму и ушушкавам се у удобност свог кревета...

Затворим очи и покушам да се сетим сваког тренутка данашњег дана... Затим их сврстам у архиву момената свог живота. Убрзо прилазим раскошној капији и утонем у свет својих жеља... То је једно чаробно место. Место где је и немогуће могуће! Место где све постоји! Место где се свака моја суманута жеља оствари. На том месту су сви моји драги и блиски људи. То место је као велики парк пун разнобојног цвећа. Ту живи мој пријатељ - шашави, блесави, весели зека. Он по цео дан скакуће по цветној ливади. Сваки пут када бих се растужила, он би био ту да ме насмеје. Колико год земља снова била чаробна, може донети непријатне тренутке... Тренутке у којима сам уплашена и када ми није драго што сам тамо. Мојом земљом тада завладају тамни облаци, магла, тужна и намргођена лица. У таквим ситуацијама позивам свог шашавог, блесавог, веселог зеку. Он би ме насмејао и отерао сву тугу. Убрзо сунце и дуга замене маглу, облаке и сивило из моје земље и све поново буде као пре.

Волим да се враћам у чаробну земљу својих снова и нестрпљиво ишчекујем нове авантуре.

Ива Петровић (VI)

НОВИ ИЗУМ

Коначно је био завршен мој нови изум. То је био времеплов. Хтео сам да га испробам. И изум је успео. Вратио сам се у прошлост. У прошлости били су диносауруси. Када сам дошао у прошлост, добио сам књигу о диносаурусима, књигу ствари које би ми помогле да преживим и која помаже за кроћење диносауруса. Прошлост је била много чудна, јер дрвеће је било преко двадесет метара. Ваздух је био одличан, а природа је била прелепа.

Првог дана направио сам секиру, крамп, бакљу и копље. Осетио сам глад, па сам морао убити неког диносауруса. Проверио сам у књизи о диносаурусима и најслабији диносаурус био је заправо праисторијска кокошка по имену додо птица. Нашао сам једну и гађао је копљем. Додо птица је одмах пала. Пре мрака направио сам кућу, лук и стреле и стрелице за успављивање. Пао је мрак, направио сам кревет и заспао.

Другог дана сам устао рано са намером да припитомим птеродактила, летећег диносауруса, са којим бих могао да летим тако што бих га јахао. Упуцао сам га у главу и он се онесвестио. Однео сам га у своју кућу. Када се пробудио, био је повређен, па сам га хранио и бринуо о њему. Тако сам добио свог првог диносауруса.

Следећег дана направио сам седло и самострел са намером да одем да покупим метал, али ми је за то био потребан трицератопс. Нашао сам га повређеног и укротио га. Вратио сам се кући и од метала направио пушке, с намером да следећи дан укротим тираносауруса. Рано ујутру склопио сам план. Ово је био план: Са птеродактилом да бацам шкорпију на тираносауруса и када буде отрован, онесвестићу га. План је успео и припитомио сам и тираносауруса.

Било ми је то најбоље путовање из маште. А ако се неко пита како сам се вратио, ево одговора: Мој птеродактил ме је повезао у садашњост.

Дарко Ђукић (IV)

СВЕМИРСКИ БРОД

Управо улазим у свој свемирски брод. Он се зове Турболон, његов број је десет и много је брз.

Турболон 10

09.03.2016.

Врх пирамиде у пустињи

Кренуо сам са својим друговима Михаилом, Дарком, Страхинјом и Луком. У мом броду ја сам био капетан, Михаило је чувао ствари које смо понели, Дарко нас је обавештавао о препрекама које треба да прођемо до Марса. Страхинја и Лука су били помоћници. Понели смо храну, воду и све најосновније за живот. Прешли смо разне препреке: Прво смо морали да изађемо из земљине атмосфере, пролазили смо и поред Црне рупе, избегли смо сунчеве зраке. Брод је опремљен ласерима и млазним погоном. Космичка одећа су нам била тврда, штитила су нас од притиска и снабдевала кисеоником. После свега, стигли смо на Марс.

Турболон 10

10.04.2025.

Марс

Сада креће потпуно друга прича како је на Марсу. Тамо је све пусто, има много олуја и има мало гравитације, што нам је отежавало кретање. Тамо смо провели осам година. Вратио сам се да још много учим и да идем на Марс још једном са својом посадом.

Поздравља вас космонаут,

Давид

Давид Златковић (III)

МАРСОВАЊЕ

Космички брод „Јана“
9.3.2016.

Полећем на планету Марс. Ту нас чекају препреке на путу:

1. Да изађемо из земљине атмосфере,
2. Девет или десет астероида да прођем,
3. Сунчеве зраке да избегнем.

Моји скафандери су добро опремљени, ракета је велика и шиљата и иде на млазни погон. Моја посада су Михаило и Милица. Милица најављује препреке на путу, а Михаило вози. Кренусмо на далеку планету Марс. Требало нам је четири године да стигнемо и, напoкoн, стигли смо живи и здрави. Обукли смо скафандере и кренули. Лутали смо док нисмо наишли на велики град.

Упознали смо Марсовце који су били разних боја, чак је био и један шарени. Имали су руке и ноге као и ми, а најбоље што су имали је чупава коса. Причали смо са њима и обишли цео град.

Космички брод „Јана“
15.7.2016. планета Марс

Враћамо се кући, испратили су нас Марсовци. Крећемо! На Земљи нас чекају наши другари. Било нам је тешко да се вратимо јер нисмо имали гориво, а тада смо ушли у земљину атмосферу. Сва срећа, имали смо падобран. Када смо скочили, ракета је почела да пада и да гори. Ми смо се спасили и вратили и прославили што смо пронашли живот на Марсу.

Јана Тасовац (III)

КАД ЗАЖМУРИМ И КАД ЗАСПИМ

Често седим у својој соби и дубоко се замислим и сањарим.

Кроз прозор собе видим планине и шуме. Питам се шта се тамо налази, како се људи понашају и да ли им се живот разликује од нашег. Сањарим да се налазим на месту где се спајају небо и земља...

Бели облаци су нежно мазили крошње дрвећа и уживали у птичијим песмама. У том тренутку је почела киша. Била сам мокра, али то ми није сметало, јер сам чула прелеп жубор потока. Киша је престала да пада. Кренула сам из шуме и у даљини видела ливаду на којој је млада срна пасла. Цветићи су шапутали и уживали у благом поветарцу. Све је било тако мирно. Али није дуго трајало. Зачуло се звоно. Тада је на ливаду дошао чобанин. Рекао је да се Сунце уморило и да ће ускоро да иде да се одмара и да ће доћи

господин Месец са својим пратиљама. Послушала сам чобанина и кренула ка кући. Док сам пролазила кроз узане шумске путиће, ветар ми је свирао нежне и тихе песме.

Кроз те песме се чуо смех. То је била моја сестра.

И ту се завршило једно од мојих многобројних сањарења.

Александра Томић (VI)

ДА САМ МАЛЕНИ ЦВЕТ

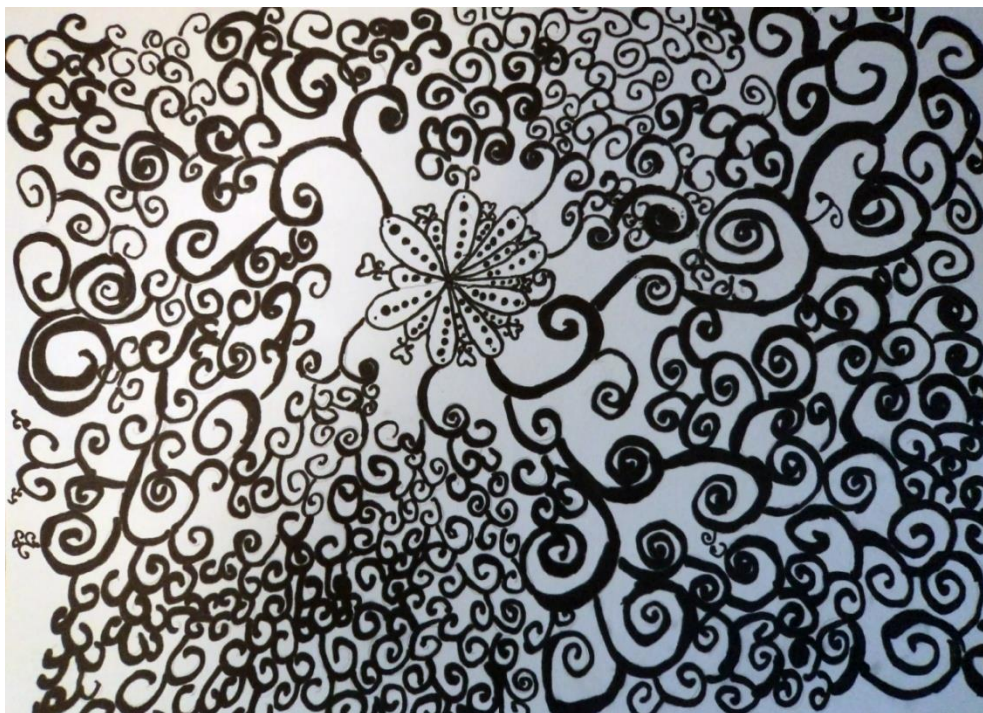
Да сам малени цвет, расла бих на ливадици.

Дружила бих се са становницима траве и земље. Поздрављала бих сунце свако јутро кад би ме петлић пробудио. Ишла бих у школу „Цветко Ранковић“. Учитељица би ми се звала Цвета Цветић. Имала бих розе латице са љубичастим туфнама. Живела бих у предивној животној заједници, поред реке. Осмислила бих хор са жабицама.

Обишла бих целу ливаду кад би ми лапта слетела испред кућице. Ухватила бих је за ножице и она би ме одвела да видим све чари и магије ливаде.

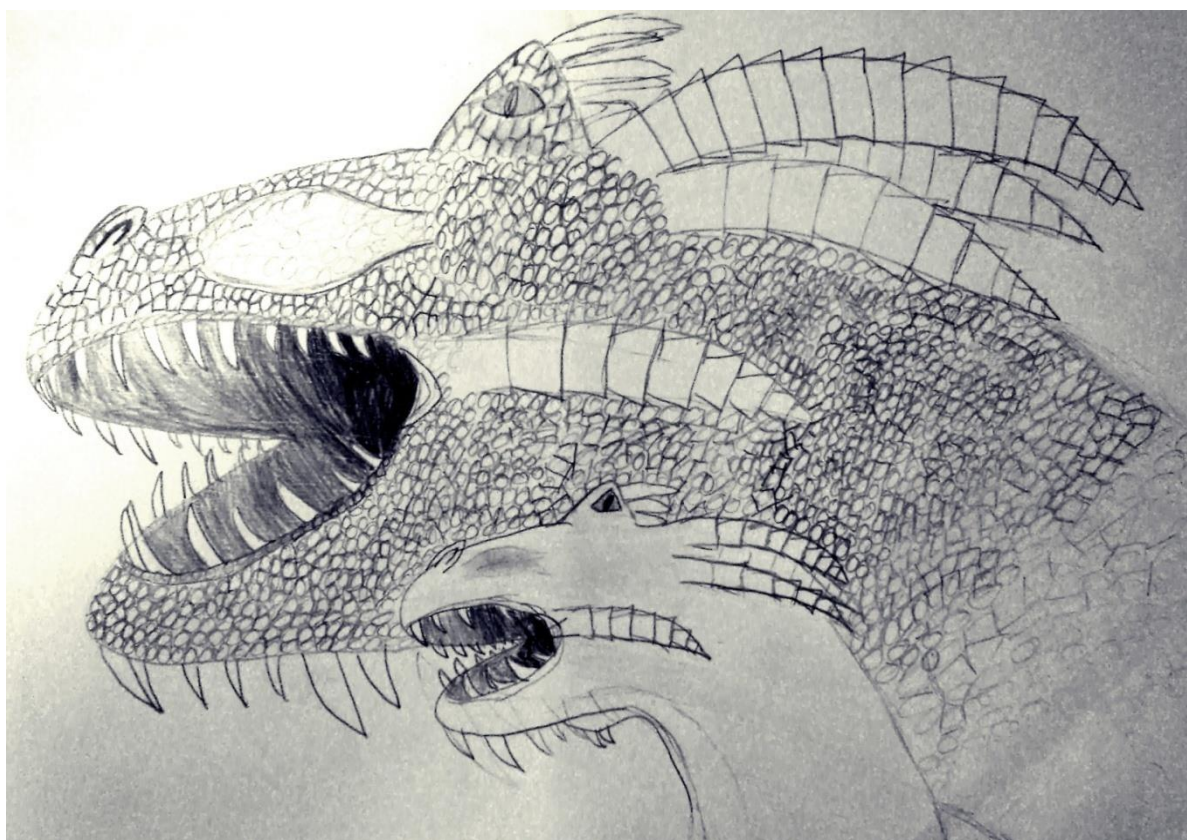
Волела бих да сам цветић.

Ена Вујић (IV)

Теодора Шекуларац (V)

ИЗА СЕДАМ БРДА, ИЗА СЕДАМ ГОРА

Ивана Армуш (V)

ИЗА СЕДАМ ГОРА И МОРА

Иза седам гора и мора,
постоји једна љубомора.

Иза седам гора и мора,
постоји једна принцеза што плеше,
како се зове беше?

Иза седам гора и мора,
постоји један принц што коња јаше,
како се оно зваше?

Иза седам гора и мора
постоји једна палата сјајна,
зато што у њој живи принц
и принцеза бајна!

Теодора Шекуларац (IV)

СВЕТ ИГРАЧАКА

Некада давно била једна девојчица која је скупљала играчке. Имала је пуну собу играчака.

Девојчине играчкице су углавном биле луткице, али ту је био и понеки меда. Девојчица је ишла у први разред, па је морала свако јутро у школу.

Једног јутра, када је отишла у школу, њене играчке су остале саме и чим су виделе да су саме, одједном су оживеле. Устале су све и свака је кренула на своју страну: лутке су отишле у купатило да се дотерују, а меде су отишле у кухињу да једу. Била је једна лутка која се звала Лиса и она је била главна. Она је бринула да сви буду добри. Ње су се сви плашили, па су је слушали.

Мало касније, када су се лутке спремиле и меде најеле, тада је дошла девојчица из школе, али један меда је био несташан и упао је у фиоку. Није знао како да изађе, а тада је било време ручка, а у тој фиоци је био прибор који је обавезан: виљушке, ножеви, кашике... Када је мајка отворила фиоку, видела је меду, али он се претварао као да је играчка. Мајка га је вратила на место, али јој је било чудно како је меда доспео ту.

Ујутру се све исто поновило, али овог пута меда је остао у фрижидеру. Када је то мајка видела, било јој је чудно да се сваки дан меда створи на другом месту. То се сваки дан понављало. Мајка је приметила да је тај меда увек у кухињи и да стално једе. Она је

размишљала о томе, ако су све играчке живе и ако меде иду у кухињу, где иду луткице. То никада није могла да схвати, зато што се свака луткица враћала на своје место.

Мајка више није хтела да истражује, јер је на крају разумела да су све играчке живе и да чувају њену ћерку.

Јована Ризнић (V)

ЉУБАВНА ПРИЧА ЈЕЗЕРА И МЕСЕЦА

Сваку вечер Месец би се огледао у језеру. Језеро је било толико бистро, да су и мале звездице могле да се огледају заједно са Месецом.

Месец утиче на све воде на земљи, па и на то мало језерце. Сваке ноћи прави таласе и то изгледа као да се грле. Временом су се и заволели, али звездице су биле љубоморне на језеро. Звездице су убрзо забраниле Месецу да се виђа са језером. Заволели су се тако што су стално били заједно. Звездице су заробиле Месец иза највиших планина. Ускоро је дошло и лето, а за њим и велика суша. Језеро је пресушило, а Месец није знао. Непрестано је смишљао план како да побегне из тог страшног заробљеништва. Коначно је смислио да направи скулптуру себе и да онда звездице оду за скулптуром, а он да оде да види језеро. План му је успео, стигао је до језера и замало се није истопио од туге када је видео пресушено језеро. Месец је брзо отишао до облака и наредио им да, ако не напуне језеро водом, више неће осветљавати ноћ.

Облаци су напунили језеро водом, а звезде нису могле ништа. Језеро и Месец су наставили да се воле и на крају су се венчали.

Давид Златковић (III)

ДВА КРАЉА И ВИТЕЗ

У једној земљи живела су два краља која су се лепо слагала.

Договорили су се да граде нове замкове. Страшни црни витез то није дозвољавао, јер је и он живео у тој земљи и хтео је да влада. Два краља су одлучила да пошаљу змаја да ухвати црног витеза. Док је змај тражио витеза, наишао је на чаробњака и питао га где је црни витез. Чаробњак није знао, али је дао змају чаробни напиток који смањује раст. За то време црни витез је сазнао да га тражи змај. Припремио је топове и војску. Змај је дуго размишљао како да дође до страшног витеза. Док је тако размишљао, наишао је његов брат змај и придружио му се. Док су ишли путем, опазили су војску на челу с црним витезом. Он је носио штит, оклоп и мач. Змајеви су бљували ватру, али ништа нису урадили, јер се црни витез штитио штитом и војском. Гађали су змајеве топовима. Када су

змајеви схватили да не могу ништа, први змај се сетио да има чаробни напиток. Извадио је и просуо на војску. Тог момента војници су се смањили као мрави. Оба змаја су три пута дунула и одувала војску. Онда су заробили црног витеза и одвели пред краљеве.

Краљеви су поштедели живот опасном црном витезу. Услов је био да се остала војска и топови предају краљевима и да им црни витез служи до краја живота.

Давид Златковић (III)

ЧУДНОВАТИ СВЕТ

Једнога дана, при повратку из школе, малом Билију десило се нешто чудно. После ручка и завршеног домаћег решио је да мало одмори. Отишао је у собу и прво отворио орман, да остави ствари, али тамо је угледао нешто необично. На дну ормана стајала су мала врата. Из силне радозналости успео је да се пробије кроз њих.

Одушевљен оним што је тамо видео, решио је да настави даље. Шарено небо, препуно дуга и људи који лете, било је свуда око њега. Био је изненађен кад је схватио да и сам може да лети. Убрзо је налетео на једну девојчицу. Била је то Клара. Одмах су се спријатељили и она га позва да обиђе њихов свет. Радо је прихватио обилазак. Све је некако изгледало другачије. То мало место окружено планинама личило је на џунглу. Било је ту свакаког дрвећа и пуно разних животиња. Сви су изгледали срећно. Био је чак и један водопад где су се заједно купали. Изгледало је као да се међусобно разумеју и одлично слажу.

После неког времена мало се уморио и легао је на један локвањ да се одмори. Пробудила га ја звоњава сата. Скочио је и схватио да је у својој соби. Срце му је јако куцало, није знао да ли је све био само сан. Брзо је потрчао до ормана и кад га је отворио, схватио је да су мала врата још увек ту. Одмах је знао да ће морати да чува тајну свог чудноватог света само за себе.

Михаило Симић (III)

СНЕГУЉИЦА

Били једном бака и дека који су живели сами, јер нису имали децу. Једног дана када је дека отишао у поље да ради, бака је кувала ручак и чула је да неко куца. Изашла је да види ко куца, али никога није било напољу. Следећи пут је било исто. И када је неко куцао и по трећи пут, бака се наљутила и изашла поново, али је видела мало људско створење, сићушно као пахуљица. Када се сагла, видела је да је то девојчица. Одлучила је да сачека деку, па да га пита да ли могу да је задрже.

Када је дека дошао, он је био срећан и одлучили су да је задрже. Дали су јој име Снегуљица. Бака јој је исплела покривач и јастук, а дека је направио кревет од кутије шибица. Једног дана бака и дека су отишли у поље да раде. Снегуљица је спавала и наишао је мачак који је хтео да је поједе. Ухватио ју је и потрчао, али га је видео пас и потрчао за њим. Мачак је бежао, прескочио је реку и Снегуљица му је испала у воду и риба ју је прогутала.

Када су бака и дека дошли кући, видели су да нема Снегуљице и помислили су да ју је мачак појео. А када су схватили да је мачак ипак није појео, отишли су на реку и упецали рибу која је појела Снегуљицу. Распорили су рибу и нашли Снегуљицу онесвешћену, осушили су је и она се пробудила. Мачка су истукли и отерали и наставили да живе срећно до краја живота.

Милица Радојевић (V)

ИЗГУБЉЕНО БЛАГО

Некада давно беше један дворцац. У том дворцу су живела не тако човеколика бића. Нису били злоћудни, али су ипак на први поглед били јако застрашујући. Били су интелегентни, али не превише. Њиховим расположењем је контролисало небеско време.

Леонора, која је живела у том дворцу, никада се није погледала у огледало, јер је њена мајка, из непознатих разлога, избегавала огледала у дворцу. Једног сунчаног дана она је одлучила да изађе из дворца и мало прошета. Наишла је на групу другарица које су правиле венчиће од цвећа. Леонора је потрчала ка девојчицама сва срећна. Боже, како је изгледала... Та рашчупана коса, погужвана хаљина... Изгледала је грозно!

Девојчице у глас вриснуше и побегоше. Леонора се непријатно изненадила, зацени се од плача, угледа једну пећину и брзо утрча у њу. Тада поче олуја...

У том тренутку вештица изађе из мрака и потапша Леонору по рамену. Мало ју је смирила и оне започеше разговор. Вештица поче да објашњава:

„Моја рођена сестра, лошија вештица, била је јако ружна и сметало јој је то што су све девојке из твог царства прелепе, па је одлучила да вас све вечно зачара својом ружноћом“

Леонору је зачудила чињеница да је некада била јако лепа.

„Могу ли ја да скинем те чини и повратим своју лепоту?“

„Да, наравно! Само ми последњи састојак напитка за скидање чини недостаје. Можеш ли ми га наћи?“

„Да, само где и како изгледа?“

Вештица јој објасни, и Леонора одмах сутрадан крену у потрагу. У потрази за задњим састојком који ће јој окренути живот на боље, срела је једног краљевића. Када ју је видео, краљевић се паралисао од страха, што је Леонори дало довољно времена да му

објасни ко је она, шта је и шта тражи. Сва срећа па је краљевић поверовао у њену причу и решио да јој помогне. Након дугог трагања, најзад су га пронашли. Био је велики као точак, са као крв црвеним лоптицама, а из средине су избијале златне нити. Најлепши цвет, нема шта! Однели су га вештици која је убрзо направила напиток. Леонора га је попила и претворила се у необично лепу девојку. Прелепа коса била је везана у плетенасту пунђу, прелепа црвена хаљина и дивне ципеле чиниле су је очаравајућом. Леонора је остатак напитка однела у дворца својој породици. И тај дворца поново населише најлепше девојке и најлепш момци, а Леонора и краљевић се убрзо венчаше.

Магија ипак постоји!

Ива Петровић (VI)

НАСЛЕДНА ПЕСМА

У једном градићу, далеко од градске вреве, живела је најбоља певачица. Она више није са нама. Сада из скоро напуштене куће где је живела сваке вечери допиру до мештана прелепи звуци. То се глас уселио у њу!

Њена унука одлучи да се усели у ту веселу кућу. Са собом понела је и своју флауту. Прве вечери унука изађе на терасу и ускоро зачу добро познат звук своје флауте. Помисли да је неко ушао у њену кућу, па потрча ка соби. Била је изненађена када је видела како се њена флаута њише на поветарцу и производи диван звук. Лагано у истом ритму померале су се завесе и латице цвећа. Комшије и пролазници окупљали су се испред куће певачицине унуке и уживали у песми. Тада и пар птичица слеташе на прозор и запеваше. То учини да запрепашћена певачицина унука запева. Све људе који су је слушали, подсети на песме њене баке. Људе је музика опустила. Они тада формираше круг срећних људи који су се њихали у ритму музике. Једна звезда пролете изнад њих, застајући код главе сваке особе. Та музика је чинила да у срцу сваког слушаоца не остане ни мало места за тужне и зле мисли. Срећа људи и њихова лица, са којих зрачи срећа, трајало је све до зоре. Следеће јутро певачицина унука спази поруку на замагљеном прозору: „Свет краси музика!“. Девојка је била срећна јер је знала да је њена бака и даље са њом. Прати је и помаже да њена музика буде још боља.

Сваки град би требало да има музичког духа! Тада би круг срећних људи постао доста већи, и сви би били пријатељи.

Ива Петровић (VI)

БИЛА ЈЕДНОМ ЈЕДНА ПРИНЦЕЗА

Управо сада, негде на дну океана, постоји чаробно царство по имену Атлантида. Верује се да ту живе бића налик на људе.

Враћамо се на копно. Стижемо као гости једне девојчице Аријел. Она живи на острву Колодос. Тамо се људи, то јест купачи, увек могу купати у мору. Аријел је једног дана, са другачицом Ларом кренула на плажу, са жељом да научи да сурфује. Када је по први пут стала на даску, десило се чудо. Са све таласом Аријел нестаде у једном маху, а њена даска заједно с њом. Аријел је тонула све дубље без имало страха. Одједном је заслепи јака светлост. Била је то стварно Атлантида, као под стакленим звоном. Аријел приђе чврстој баријери, а нека сила је увуче унутра. Када се Аријел поново пробудила, била је у савршено опремљеној соби. Устала је и пришла огледалу. Њена смеђа коса постала је плава, висина је остала иста као и јака жеља да сазна где је! Одећа је била дивна као и цела Аријел. Носила је огрлицу од лапис лазулија, плавог драгог камена. Што је најзанимљивије, могла је дисати под водом, као и ходати по тлу. Изашла је из дивне собе и кренула низ ходник. Успут је срела једну такође лепу даму. У путу до трпезарије лепа госпођа, која је краљица свог царства, објаснила је Аријел да је она права наследница Атлантиде. У трпезарији са краљем, за време ручка, Аријел је дала часну реч да ће преузети ту одговорност након што оде од својих родитеља и све им објасни. Тако је и било. Аријел је са поносом то саопштила родитељима који су касније кренули са њом. Били су добродошли и цело краљевство је било једна велика породица Океански.

Аријел је срећно владала Атлантидом са својим мужем којег је касније упознала. Често је посећивала и друштво на копну. А своју тајну је чувала тако што је причала да се преселила.

Ива Петровић (VI)

САВРЕМЕНА БАЈКА О ЧУДНИМ ИМЕНИМА

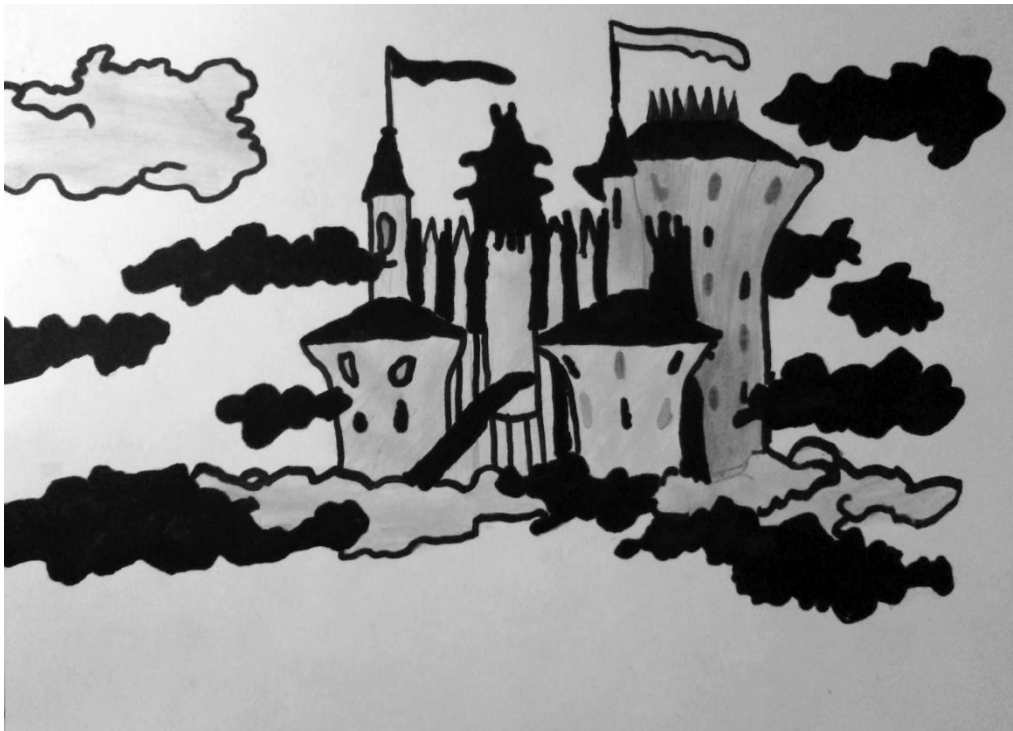
Био једном један сиромаш који је сем куће имао и четири сина. Имена им је дао по странама света.

Најстарији се звао Југ, други по старости Север, трећи Запад, а најмлађи Исток. Имали су јако сиромашно детињство, тако да су одлучили да пођу у свет и да се ожене. Саопштили су то оцу, али нису знали где да иду. Отац им је објаснио да им је дао имена по странама света како би знали куда да иду и да пронађу срећу. Југ је кренуо на југ, Север на север, Запад на запад, а Исток на исток. После неколико година, тамо где су се растали - а растали су се на једној раскрсници - поново су се срели. То је била велика случајност. Југ се оженио за девојку по имену Зима, Север за Пролеће, Запад за Лето, а Исток за Јесен. Све детаље су испричали оцу, али он је имао једну жељу, да, кад добију децу, опет дођу њему са унучићима. Пролазиле су године, отац је био забринут што

његових синова нема. Једнога дана седео је на степеницама испред своје куће и одједном је угледао на капији дванаесторо деце, а за њима су ишли његови синови и њихове жене. Није могао сакрити своје одушевљење. Сваки од синова имао је по троје деце. Југова деца звала су се Децембар, Јануар и Фебруар, Северова - Март, Април и Мај, Западова - Јун, Јул и Август, а Истокова - Септембар, Октобар и Новембар. Била су то јако чудна имена.

Убрзо, старац је преминуо. После неког времена свака од ове четири породице отишла је путем којим је дошла. Живели су срећно до краја живота.

Тијана Петровић (V)

Стефан Марковић (V)